

det var i et eksempel, som 3F har givet, at ovre i Vardeområdet er der et firma, der kører med renovation. Det bliver opsagt, og så ser medarbejderne en annonce i avisen, hvor der søges medarbejdere til et nyt firma, som måske får jobbet. Skal de søge? Skal de så sige, jamen vores firma får det nok ikke, vi må nok hellere søge et af de andre firmaer, som slår stillingerne op, eller skal vi satse på, at vores eget firma får det?

Er det en særlig heldig situation for de renovationsarbejdere? Er det en særlig heldig situation for deres ægtefælle eller for deres børn? Nej. Hvorfor ikke sige, man har en licitationsopgave, medarbejderne følger med, og er der for mange, er det den erhvervende virksomhed, der har retten til at lede og fordele arbejdet og ansætte og afskedige dem, der er behov for.

Men det er rigtigt, at beslutningsforslaget, hvis det blev omsat til lov, har én konsekvens, og det er, at prisen for en licitationsopgave kan blive en smule højere, fordi en virksomhed er nødt til at kalkulere med, at der kan være en opsigelsesperiode for x antal medarbejdere, som måske bliver i overskud, hvis ikke man kan finde arbejde til dem. Det er rigtigt. Men det er en afvejning. Skal man sige, vi nedbringer stressfaktoren, den usikkerhedsfaktor, der er, for en lille ekstra pris i udbuddet? Eller skal man sige, at lønmodtagerne i et moderne samfund som det danske skal betale for, at prisen på et arbejde kan komme længere og længere ned? Det er en politisk diskussion, som man kan tage.

For mig at se er der ingen tvivl: SF ønsker at sikre lønmodtagerne bedre vilkår på en sådan måde, at man minimerer antallet af afskedigelses i samfundet.

Kl. 16.55

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg troede egentlig, at hr. Ole Sohn var en ambitiøs mand på vegne af lønmodtagerne. Det kan jeg forstå ikke er tilfældet. For nu, efter at forslaget indhold i virkeligheden er blevet åbenbart for hr. Ole Sohn, viser det sig, at det eneste, det drejer sig om, er, at man ikke må afskediges, mens man er hos overdrageren, men man skal først afskediges de her 3-4-5 uger senere, når man er kommet over til erhververen. Er ambitionsniveauet virkelig ikke højere, eller skyldes det, at man har opdaget, hvad det her forslag indeholder?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nej, det er, fordi forslaget ikke er anderledes.

Det er altså konstateret – berettiget, synes jeg – for en række lønmodtagerorganisationer, som repræsenterer rengøringsassistenter, buschauffører, renovationsarbejdere og lignende, som ofte får deres job i udbud, at det giver nogle psykiske belastninger for deres kollegaer at blive sikkerhedsopsagt den ene gang efter den anden, og det ønsker vi at minimere.

Forslaget har intet at gøre med arbejdsgiverens ledelsesret. Det troede jeg sådan set stod ret klart fra starten. Men det er da glædeligt, at hr. Jakob Axel Nielsen har konstateret, at det ikke er et spørgsmål om at revolutionere arbejdsmarkedet, men om at skabe et bedre psykisk arbejdsmiljø.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Sædvanligvis kan jeg følge hr. Ole Sohns tankegang, men vi må altså befinde os på hver vores planet i øjeblikket, fordi for det første vil jeg gerne have at vide: Handler det her i virkeligheden om, at SF og hr. Ole Sohn er imod udliciteringer i det hele taget? Handler det her forslag om det? Er det i virkeligheden et forsøg på at forhindre offentlige udliciteringer? For så er det jo en lidt anden diskussion.

For det andet kan jeg sagtens på det personlige plan forstå, at det er meget, meget vanskeligt for mennesker, der bliver opsagt, men det sker altså for op imod 400.000 danskere hvert eneste år. Og det er sådan, tror jeg, at i gennemsnit befinder den typiske dansker sig vel ikke på den samme arbejdsplads mere end 2 år ad gangen. Det er ikke sådan, at når man bliver ansat på en arbejdsplads, kan man forvente at være der, fra man er 18 år, til man er 65 år. Jeg kan ikke rigtig forstå hr. Ole Sohn. Jeg forstår udmærket godt, at man gerne vil forhindre mennesker i at have dårlige oplevelser med deres arbejdsplads, men tror hr. Ole Sohn virkelig, at vi kan beskytte os ud af det ved simpelt hen at forbyde arbejdsgiverne at opsiges folk?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg er glad for, at fru Elisabeth Geday forhåbentlig har konstateret, at det her spørgsmål ikke drejer sig om for eller imod udliciteringer. Det har intet med det at gøre. Vi har nogle regler om udliciteringer. Og hvordan min personlige hold-